

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

28. září 2014

ZASLAL:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

ČTENÍ: 1. PARALIPOMENON 11, EZECHIEL 24, LUKÁŠ 21

CHRÁMY

Stejně jako byl hlavním bodem uctívání Hospodina na poušti taberákl, Bůh chtěl, aby bylo nějaké hlavní místo uctívání i v Zemi zaslíbené. **Deuteronomium 12:10-11** říká: „*Ale až přejdete Jordán a usadíte se v zemi, kterou vám přiděluje do dědictví Hospodin, váš Bůh, až vám dá odpočínutí ode všech vašich okolních nepřátel, takže budete sídlit bezpečně. potom na místo, které si vyvolí Hospodin, váš Bůh, aby tam přebývalo jeho jméno, budete přinášet všechno, co vám prikazuji.*“

Stalo se tak: v Šílu byl postaven stánek setkávání a děti Izraele se scházely tam. Jméno „Šílo“ znamená „klid“ nebo „odpočinek“, a jak lid, tak i tabernákl tam došli klidu. Tento soulad mezi Bohem a Jeho lidem však netrval dlouho. Lid Hospodina opustil a On opustil Šílo, jak zaznamenává **Žalm 78**. Kromě jiného znovu vypráví příběh ztráty Archy smlouvy. **Verš 61** říká: „*Vydal do zajetí svoji sílu, svoji čest do rukou protivníka.*“

Došlo k tomu šokujícím způsobem zaznamenaným v 1. Samuelově 4. Když Izraelci prohráli jednu bitvu s Filištinci, rozhodli se do další bitvy vzít s sebou Archu v přesvědčení, že jim zajistí vítězství. Považovali ji za svůj talisman a svého maskota. Vážili si jí více než Hospodina, jehož jméno zapoměli vzývat, za což zaplatili. Prohráli druhou bitvu, a co hůř, ztratili Archu. Pro Izrael to byl smolný den.

Za nějaký čas byla Izraeli navracena a král David pro ni chtěl postavit stálé obydlí, kde by byla uchovávána. Nakonec to však připadlo jeho synovi, Šalomounovi, který postavil Chrám.

Za nějakou dobu se lidé opět vrátili k modloslužebnictví a přestali si vážit Boha a Jeho chrámu. Jeremjáš 7 zaznamenává přístup tehdejších náboženských vůdců. Domnívali se, že dokud stojí chrám, Babyloňané se nemohou zmocnit Jeruzaléma. Považovali Chrám Boží za svůj talisman. Mýlili se: Nebúkadnesar se Jeruzaléma zmocnil a Izraelci ztratili jak jej, tak i Chrám.

Další chrám, o které víme, je Herodův chrám. Začal se stavět v roce 19 před Kristem a základní struktura byla dokončena za deset let, i když se na něm v Kristově době stále ještě pracovalo a byl dokončen v roce 64 po Kristu (těsně předtím, než byl zničen Římany v roce 70 po Kristu!). Tentokrát zde nehrálo žádnou roli modloslužebnictví, ale přesto Jan Křtitel a Ježíš popsali národ jako odpadlý a nevěrný.

V raných dnech svého učitelského působení Ježíš poprvé vyčistil Chrám a prohlásil: „*Pryč s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržiště!*“ Na samém konci svého učitelského působení, tváří v tvář tomu, že jej národ odmítl přese vše, co řekl a učinil, prohlásil: „*Hle, váš dům se vám ponechává pustý.*“ Ježíš nazval Chrám „*jejich* domem“; už nebyl Otce, který již ve *svém* domě nepřebýval.

Byl však ve své zemi! Jan 1:14 zaznamenává: „*A Slovo se stalo tělem a přebývalo (v tabernáklu) mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.*“ Ježíš byl nyní v podstatě v domě svého Otce. Ježíš to potvrzuje v další kapitole, poté, co vyčistil Chrám,

Jan 2:19-21: „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej postavím.“ Židé řekli: „Čtyřicet šest let byl tento chrám budován, a ty jej chceš postavit ve třech dnech?“ On však mluvil o chrámu svého těla.

To je zcela odlišná představa o chrámech. Ježíš pokračoval v kapitole 4, když mluví o samařské ženě u Jákovovy studny. Řekla, že Samaritáni věří, že Bůh by měl být uctíván u hory Gerizim, zatímco Židé byli přesvědčeni, že by měl být uctíván v Jeruzalémě. Kristova odpověď byla zásadní: „*Věř mi, ženo, že přichází hodina, kdy nebudete ctít Otce ani na této hoře ani v Jeruzalémě... ale přichází hodina, ano, již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě.*“

Dozvídáme se z toho, že geografie a budovy nejsou důležité, důležití jsou **lidé**.

V dnešním čtení v Lukášovi 21 se ocitáme s Pánem Ježíšem v Chrámu. Zkoumá scénu a nic neunikne jeho pozornosti – jako například chudá vdova, na kterou nás upozorňuje **verš 2**. V davu lidí, co tam byli přítomni, si Ježíš všiml **oné** ženy – osamělé, chudé vdovy. Stojí za pozornost, že na konci předchozí kapitoly se Ježíš ostře vymezil vůči zákoníkům. Popisuje je jako lidi, „*kteří se rádi procházejí v dlouhých řízách, mají v oblibě pozdravy na ulicích, přední sedadla v synagógách a přední místa na hostinách. Vyjídají domy vdov...*“ Může nás napadnout, jestli nebyla jednou z nich. Na první pohled všichni dělali totéž, ale Ježíš upozorňuje učedníky na něco, co je pozoruhodné – důležité je ne množství, ale duch darování. Bohatí dali příspěvek; ona přinesla oběť.

Bylo výstižně řečeno, že *opravdové* darování nebo *opravdová* charita se neměří tím, kolik jsme darovali, ale tím, co nám zůstalo. Co jí zůstalo – nic: darovala vše! Pravděpodobně to pro stavbu Chrámu a jeho údržbu znamenalo velmi málo, ale není pochyb o tom, že měla pocit, že přispívá na tutéž budovu jako všichni ostatní. Ve skutečnosti stavěla svůj vlastní chrám a i ona, i tento chrám přežili **onen** fyzický chrám. Byla pohnutá, nikoliv však budovou, ale jejím Majitelem. Byla jednou z osob, o nichž mluví **Izajáš 57:15**: „*Toto praví Vznešený a Vyvýšený, jehož přebývání je věčné, jehož jméno je Svatý: Přebývám ve vyvýšenosti a svatosti, ale i s tím, jenž je zdeptaný a poníženého ducha, abych oživil ducha ponížených, abych oživil srdce zdeptaných.*“

Ona vdova žije dál, nejmenována na stránkách Písma, předpokládáme však, že se její jméno objevuje v Knize života. Ona viděla pouze svého Stvořitele – její čin byl výrazem její víry. To je **Jeho** dům, **Jeho** město, **Jeho** země a **Jeho** lid, a ona ve své pokoře sehrála svou roli a přinesla mu vše, co měla. Nešlo jen o budovu, šlo o to, co symbolizoval, a to jí dodávalo energii.

Nyní se podívejme na **Lukáše 21:5**, který říká: „*Když někteří mluvili o chrámu, jak je vyzdoben krásnými kameny a pamětními dary, (Ježíš) řekl: Přijdou dny, kdy z toho, co vidíte, nezůstane kámen na kameni, všechno bude rozmetáno.*“

Jaký chrám stavíme? Zvenčí krásně vyzdobený ornamenti, těšící oko, ale uvnitř prázdný a opuštěný, zbavený věcí Božích, kde by se s námi Bůh nikdy nemohl cítit doma?

Netýká se to však jenom nás, existuje ještě další chrám, na němž máme svůj podíl. V **Efezským 2:19-22** jsme nazýváni členy Boží domácnosti, což zdůrazňuje, že ti, kdo patří Bohu, tvoří komunitu věřících, skupinu lidí – chrám. Petr o nás hovoří jako o „duchovním domě“, sestávajícím z „živoucích kamenů“, shromážděných, aby „*přinášely duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista.*“

Jaký je tedy náš příspěvek k **tomuto** chrámu? To není zbytečná otázka – je naléhavá, neboť právě o tom pojednává zbytek Lukáše 21! Ve **verších 34-36** čteme: „*Mějte se na pozoru, aby vaše srdce nebyla zatížena nestřídmostí, opilstvím a starostmi o živobytí a aby vás onen den nepřekvapil jako past. Neboť přijde na všechny, kteří přebývají na zemi. Buďte bdělí a prostě v každý čas, abyste měli*

sílu uniknout všemu tomu, co se bude dít, a mohli stanout před Synem člověka.“ Dobře se starejte o svůj chrám.

Chrám, o němž mluvil Ježíš a jeho učedníci, byl zničen Římany, protože národ nedokázal poslouchat Boha. Zachová se k nám svět stejně z téhož důvodu?

Byl nám přislíben volný přístup do království skrze drahocennou krev Beránka. Ve **Zjevení 21** se nachází dramatický obraz Nového Jeruzaléma a silný hlas prohlašuje: „*Hle, přibyték Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi.*“

Nakonec však, viz **verš 22**, nebude **žádný** chrám – pouze Pán a my s ním, a On, doma, v nás.

Bratr Nigel Patterson: Newquay V.B. 28.9.14